

Ἐλπίζομεν ὅτι ὅταν διδαχθῇ ὁ Χάμλετ, θὰ συμπεριληφθῇ καὶ ὁ πόλος τοῦ. Δούζης, διότι οἱ φίλοι τῆς σκηνῆς ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν τὶ δύναται νὰ γέῃ μὲ εὐμαθεῖς νέους ὅταν παραδοθῶσιν εἰς τὴν δσκησιν κρατίστου δραματικοῦ, ὡς τὸν Λεκατσᾶν.¹ Ο τὸν Ἰάγον ὑποκριθεὶς καλλιστος νέος, ὁ ὑπὸ τῷ ψευδώνυμῳ Μένανδρος ὡς ἀληθῆς Ἰάγος θελήσας νὰ μάζῃ ἀπατήσῃ, δυστυχῶς ὑπελείφθη πολὺ ὀπίστω τοῦ δεινοῦ χαρακτῆρος ὃν ὑπεκρίνετο. Ἀπεμακρύνθη μὲν τῆς ἐν χρήσει παρ' Ἐλλησι κοινοτοπίας, νὰ παρίσταται ὁ Ἰάγος κίτρινος, μὲ κόμην ἡνροθωμένην, μὲ ὄφθαλμοὺς ἔξωρυγμένους, φωνὴν ταρταρώδην ἐκ τοῦ οἰσοφάγου ἀνακύπτουσκν, ριχίσκελῆς, ὑδός, μὲ τὰ χέρια πίσω, ὡς νὰ κρατῇ ἔγχειρίδιον καὶ πλήρες ἔξωτερικὸν δολοφόνου· αὐτὰ ὅλα ἐσήμαινον ῥέοδιούργον καὶ αὐτὰ κατενθουσίαζον τὸ ἀπλοῖκὸν κοινὸν καὶ τοὺς μηδαμιοὺς δημοσιογράφους· ὁ Μένανδρος μας ἐπλησίασε μᾶλλον τὸν τύπον τοῦ πονηροῦ δέρετλεματ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀντλήσῃ ἐκ τῆς ψυχολογίας πρὸς θέρμανσιν καὶ γραφὴν τοῦ τύπου του, ἔβαθισθη ὅλος εἰς τὸ παγοποεῖον τοῦ Ροδίου, καὶ διεξήγαγε τὸ μέρος του μὲ ἀκινησίαν σταλακτίτου. Εἰς τὴν πέμπτην μόνον πρᾶξιν ἐπέταξεν ὡς τελευταίαν ὕσριν κατὰ τοῦ θύματός του τριπλοῦν σαρκαστικὸν μορμυρισμὸν, μετὰ καλλίστης μιμητικῆς τέχνης.

Τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὅλου ἐστεφάνωσεν ἡ ἀρδα ἡθοποιὸς Ἰωάννα Νικηφόρου, μὲ τὴν μεταλλικὴν φωνὴν τῆς, τὸ ἀληθὲς πάθος, τὰς εὔσταλεῖς τῆς κινήσεις καὶ τὴν ἥρεμον ἐκείνην καὶ ὄλιγον κομψὴν ὑπόκρισιν ἥτις διακρίνει τὴν καλὴν ἡθοποιὸν, μόνην ἵσως μετὰ τῆς δροσερᾶς Φιλομήλας ἀντιπροσωπευούσας εὐπρεπῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν θῆλυν καλλιτεχνικὸν κόσμον.

* * *

Εἶχε νὰ παλαιίσῃ προχθές ὁ κ. Λεκατσᾶς ἀκόμη καὶ κατὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Βικέλλα, τυχούσσης γενικῶν ἐπικίνων τῆς ζένης κριτικῆς, ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων ἐπαινεθείσης σφρόδρα ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου γραμματολόγου καὶ διδασκάλου σχεδὸν τῆς γλώσσης κ. Λειβαδζῆς Κ.λειοῦ. Ἡ γλώσσα τοῦ κ. Βικέλλα ἡτο τολμηρὸς νεωτερισμὸς διὰ τὴν σκηνήν· διότι μετεχειρίσθη ὅχι τὴν καθωμαλήμενην, ἀλλὰ τὴν δημώδη, σχεδὸν τὴν κλέφτικην. Κατὰ πόσον ἐπέτυχεν, δὲν τολμῶμεν ἀπὸ τοῦδε ν' ἀποφανθῶμεν. Προφανές εἶναι ὅτι εἰς τὰς ἀκοὰς ἐπήρχετο ὅτε μὲν τραχεῖα, ὅτε δὲ παραδοξος, ἀλλοτε ἀσυνειθίστος, ἀλλοτε τολμηρά. Εἶναι ὅμως γλώσσα καταληπτὴ, δυνατὴ, χρωματισμένη, πλησιάζουσα τὴν ἔνιοτε κασάπικην φρασεολογίαν αὐτοῦ τοῦ Σκιξπήρου. Καὶ πολλαχοῦ πάλιν λυρίζει εὐχρέστως, πάντοτε δὲ ζωντανὴ καὶ θαλερὰ καὶ νευρώδης. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν καταδικάσωμεν ἀμέσως· ἀλλὰ νὰ τὴν δοκιμάσωμεν καὶ ἀπαξῖ καὶ δίς καὶ πολλάκις· διότι ὁ κ. Βικέλλας εἶναι εἰς τῶν διακεκριμένων λογίων καὶ κατέλαθε πλέον θέσιν καλὴν ἐν τῇ περὶ Σκιξπήρου γραμματολογίᾳ, ὁ δὲ ἐπαινέτης αὐτοῦ κ. Λειβαδζῆς ἀποτελεῖ νομίζομεν αὐθεντίαν ἐν τοῖς γλωσσικοῖς, ἀν καὶ πάσχῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἡπατικὰ θυμιατισμοῦ νοσήματα.

Εύτυχῶς ὁ κ. Λεκατσᾶς παρασκευάζει τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀλλων δραμάτων. Μᾶς ὑπόσχεται λαμπρὸν θεατρικὸν φθινόπωρον ἐὰν ὁ καιρὸς εύνοησῃ. Τὸ δημόσιον εἶναι διατεθειμένον νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ φανατικῶς. Διότι δὲν πρόκειται περὶ συνήθους τέρψεως ἐκ θεατρικῶν ἀκροσκατων, ἀλλὰ περὶ θεμελιώσεως βάσεων σχηματι-

σμοῦ ἑλληνικοῦ θιάσου, προτιθεμένου νὰ καλλιεργήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν τὴν ἀληθῆ δραματικὴν τέχνην.

* * *

'Ἐπι τῇ περιστάσει ταύτη δὲν δυνάμεθα καὶ πάλιν νὰ λησμονήσωμεν τὸν ἔνα καὶ μόνον Ἀθηναϊὸν, ἐξ ὅλου τοῦ λεγούμενου μεγάλου κόσμου, τὸν κ. Μιχαὴλ Μελάνην, ὅστις καὶ ἔξειμησε καὶ ὑπεστήριξε γενναῖας τὸν Ἐλληνα τεχνίτην, ὅταν ἀλλοι καὶ ἀλλαι δαπανῶσι τὰς ἀνθοδέσμας καὶ τὰ κοσμήματα καὶ τὸ χρῆμα εἰς ὑποστήριξιν ζεινικῶν σαρκῶν καὶ λαρύγγων ἀμφιβόλου σφρίγους καὶ ἡλικίας.

Διὰ τοῦτο ἀποτεινόμεθα καὶ πρὸς τὰς εὐγενεῖς δεσποιναῖς καὶ τὴν αἰσθηματικὴν νεολαίαν, ἔξαιτούμενοι καὶ παρ' αὐτῶν θερμὴν ἐκδήλωσιν συμπαθειῶν πρὸς ἀδικηθέντα καὶ ὄλιγον δεῖν θαπτόμενον ὑπὸ τὸ βάρος γελοίων ζωūφίων ἀληθῆ καλλιτέχνην.

Καλεθάν.

ΤΡΟΜΑΡΕΣ.

Τὰ κατὰ τὴν μεθόριον πηγαίνουν κοῦτσι κοῦτσι· ὁ Κουντουριώτης καὶ ὁ Σκιτ ἀπάνω στὸ σοφᾶ, κρατῶντας εἰς τὸ χέρι των τοῦ νχργιλὲ μαρκοῦτσι, γιὰ τὰ καινούργια σύνορα μιλοῦν κρυφὰ κρυφά.
Ο Τούρκος ἀπ' τὸν πρέσβυτο μας τὸ Νεζερό γυρεύει, ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸν γελᾷ καὶ ὅλο χωρατεύει.

— Βρὲ πάρετε τὴν Γούνιτσα, τὸ Ζάρκο, τὸ Κριτῆρι, καὶ ἀφήσετε γιὰ τὴν Τουρκὶ τὸ παληο-Νεζερό.

— Ἀμέσως θὰ σᾶς ἔκαμνα σὰν φίλος τὸ χατζῆρι, μὰ νὰ μὲ συγχωρήσετε, γιατὶ δὲν εἰμπορῶ. Θυμόνει τότε ὁ Σκιτ, ζεσπῆ εἰς τὰ βρισίδια, χωρίζουν, ἀνταμόνονται καὶ ἀρχίζουν τὰ ἴδια.

— Ενῷ αὐτὰ τὰ σοβαρὰ συμβαίνουν εἰς τὴν Πόλη, σπουδάξα ψιθυρίζονται ἀπ' ὅλους ἐδῶ πέρι·
κινοῦνται τὰ στρατεύματα, κινοῦνται καὶ οἱ στόλοι,
καὶ ὁ Τρικούπης στέκεται ὀλόρθος νίκτα μέρα.

Φορτόνεται μὲ υλικὸν καὶ ἀτμοσφέρις,
καὶ φεύγουν γιὰ τὰ σύνορα καὶ οἱ κυνηγοὶ τῆς Βάρης.

Καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ λουτρὰ γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα·
σπουδάξα διατάγματα μὲ βία ὑπογράφει,
καὶ δίνει νέο ὄνομα εἰς τὰ τορπιλλοφόρα,
γιὰ νὰ φανοῦν πιὸ ἀγγρια τὰ φοβερά μας σκάφη.
Καὶ Τάρταρος βαπτίζεται ἡ νέα Τερψιχόρη,
καὶ ἡ Περσερόνη Μέδουσα... μωρὰ τορπιλλοφόρα!

Τὸν Ἐρίσκει μέσα 'στὰ λουτρὰ καὶ ὁ πρύγκηψ Οὐαλλίας, δοντο δι' ἐν καὶ μόνον ἔτος. Οἱ λαμβάνοντες προῖκας φιλοῦνται, ἀγκαλιάζονται, συντρώγουν καὶ συμπίνουν, θὰ ἐνοικιάζοντο ὑπὸ τῶν ώραίων τῶν ώραίων θὰ περιωρίζετο νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον τοῦ σπητιοῦ καὶ τὸ συνάλλαγμα τοῦ γάμου θὰ ἴσχυε δι' ἐτος. Πολλάκις θὰ ἐνοικιάζετο τὸ σπῆτι μὲ τὴν νύμφην. 'Η οἰκία ἔκεινη θὰ ἐλέγετο νυφιάτικη. Καὶ θὰ ἡκουύοντε οἱ ἔξτις διάλογοι;

— Τὸ νοικιασσες νυφιάτικο;
— "Οχι ἔρακιαν.

— Άλλ' ὅμως εἰς τοῦ Πειραιῶς ἀπ' ἔξω τὸ λιμάνι τί τρέχει, καὶ ή θάλασσα θαρρεῖτε πᾶς χαλᾶ; μήπως κανένα ἔξαφνα ἡραίστειο ἐφάνη; πᾶς ἀφρισμένα κύματα σηκόνονται ψηλά; "Οχι, δὲν εἶναι τίποτα . . . Πανέλληνες, χαρῆτε, καὶ ὁ κόλπος τοῦ Σαρωνικοῦ μὲ ναύκλαστρα κινεῖται.

— Ω Καραλῆ, ὡ ναύκλαστρα, ὡ ψέρια σκοτωμένα, ὡ Τάρταρος καὶ Μέδουσα, ὄνδρατα φρικτά, ὡ πρόγονοί μου γίγαντες καὶ σὺ, Εικοσιένας, γιὰ πόλεμο τὰ στήθεια μου θὰ Ἐρῆτε ἀνοικτά. Καὶ πάλι τὰ πολεμικὰ μ' ἐπιάσανε δακιμόνια, καὶ κόβω ἀπ' τὴ λύσσα μου μουλκέτικα πεπόνια.

Souris.

ΠΕΝΙΕΣ.

— Ιδοὺ τί γίνεται κυρίως εἰς τὰς μετοικήσεις: Αφίνει μίαν οἰκίαν ὁ δυσαρεστημένος ὑπ' αὐτῆς καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλην, ἐξ ἣς ἐφύγε δυσηρεστημένος ὁ τέως εἰοικιαστής.

Καὶ ὅμως πόσα νέα θέλγητρα ἀνευρίσκομεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ὅποιαν ἔβαρύνθη ὁ πρώην κάτοχός της καὶ τὶ φιλτρον αἰσθάνεται οὕτως μεταβαίνων εἰς τὸ οἰκηματόπερ ἔβαρύνθημεν ἡμεῖς.

Τοῦτο σημαίνει διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ γάμος, ἐπρεπε ν' ἀλλάζει ωμεν τὰς γυναικας μας ὅπως καὶ τὰ σπήτια μας.

— Εννοεῖται ὅτι θὰ ὑπάρχουν σύζυγοι, οἵτινες θὰ ἔμενον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ ἡμίση τῶν, ὅπως ὑπάρχουν ἐνοικιασταὶ οἵτινες ἀνανεόνουν τὴν ἐνοικίασιν τῆς αὐτῆς οἰκίας.

— Τί τρυφυλὴν δὲ θὰ ἥτο ἡ σύμπτωσις τῆς νέας οἰκίας μετὰ τῆς νέας οἰκοδεσποίνης! Θὰ κατετέμνοντο δὲ καὶ αἱ προῖκες καὶ θὰ ἐδίδοντο εὔκολωτερον, διότι θὰ ἐδί-

— 'Η Α'. Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς γενικῆς κατασκοπεύσεως. "Ολοι σήμερον κατασκοπεύομεν τῆς νέας γειτόνισσας. "Οσῳ δήποτε δὲ πρωτὶ καὶ ἀν σηκωθῶμεν, αἱ νέαι γειτόνισαι ἔχουν ἥδη κατασκοπεύσει τοὺς νέους γείτονας.

— Η φράσις ἐπιλήρωσες τὸ ἑροίκιον; εἶναι πολὺ ἀνόητος. "Ἐπρεπε νὰ λένε: ἀδειασες τὸ ἑροίκιον; Διότι διὰ νὰ πληρώσῃ τις τὸ νοκι, πρέπει ν' ἀδειασῃ τὰ ἐνοίκια καὶ τὰ ἀνοικεῖα.

Μισάνθρωπος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Εἶναι μία ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον· ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Αστυνομίας καθηταὶ ἔξωθεν τοῦ καφφενείου Γιαννοπούλου μετὰ τοῦ 'Ροΐδου, Βυζαντίου καὶ Καζάκη ἀφηγούμενος διάφορος ἀθλά του. Σήμερον, κύριοι, λέγετε, ἔκαμα γενικὴν ἔρευναν εἰς δόλους τοὺς ἀρτοπώλας καὶ εἰς ἐνα εῦρον 100 ἀρτούς ἐλλειπεῖς κατὰ 10 δράμια ἔκαστον· ἀμέσως δὲν χάνω καιρὸν τοὺς κατάσχω δόλους καὶ διατάττω νὰ πωληθοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς σωφρονισμὸν τοῦ ἀπατεῶνος αὐτοῦ, ἀντὶ 55 λεπτῶν, 40 μόνον ἔκαστος.

— Βυζάντιος. Καὶ διὰ 10 δράμια μόνον ποῦ ἔλειπον, ἵτο δίκαιον νὰ τοὺς κατάσχητε; Οἱ ἀρτοὶ δὲν ὑφίστανται νομίζω φύραν . . . ;

— Διευθυντής. Τί φύρα καὶ ξεφύρα . . . Ἐάν τὸν ἀφινον ἐγώ ἔσχον διὰ 10 δράμια, αὐτὸς θὰ ἐθρασύνεπο καὶ τὴν ἐπομένην θὰ κατεχράστο 20 δράμια καὶ τὴν μεθεπομένην 30 καὶ οὕτω καθεξῆτε.

— Ροτδης. Ωστε μετὰ μίαν ἑδδομάδα θὰ εἴχαμε φωμὶ ποῦ δὲν θὰ ζύγιζε οὕτε δράμι.

— Διευθυντής. Βέβαια! Μὲ καταλαμβάνετε; Εἰς ἐναἄλλον πάλιν εὐρίσκω νὰ πωλῇ φραντσόλες μὲ ἀλεύρι ὀλιγον μονυτό· ἀμέσως δὲν χάνω καιρὸν, τοὺς κατάσχω καὶ διατάττω νὰ πωληθοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν κατὰ 10 λεπτὰ ὀλιγώτερον τῆς πραγματικῆς ἀξίας των. Προχθὲς πάλιν διερχόμενος τῆς οἰκίας Σκ. . . . , εὐρίσκω ἔξωθεν τῆς οἰκίας του σκουπίδια καὶ ἀκαθαρσίας· ἀμέσως τὶ κάμινω, δὲν τοῦ λέγω τίποτε καὶ τὸν ἀφίνω νὰ ἴδω ἔως ποῦ φθάνει ἡ ἀναίδεια του, τὴν ἐπομένην περνῶ ἐκ νέου καὶ τὶ βλέπω νομίζετε;